

Sygn. akt: I C 72/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Hanna Woźniak
Protokolant:	sekr. sądowy Jagoda Mazur

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 r. w Wąbrzeźnie

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. M. kwotę 14.662 (czternaście tysięcy sześćset sześćdziesiąt dwa) złote z ustawowymi odsetkami od dnia 03 marca 2014 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.151 (cztery tysiące sto pięćdziesiąt jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie kwotę 2.656,33 (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt sześć 33/100) złotych tytułem wydatków.

SSR Hanna Woźniak

Sąd podzielił wnioski końcowe opinii pisemnej i opinii pisemnej uzupełniającej biegłego P. A.. Co do zakresu szkody biegły oparł się na materiale zgromadzonym w aktach szkodowych przez pozwanego, zaś powód nie kwestionował, by materiał ten był zebrany nierzetelnie, wybiórczo lub w inny sposób odbiegający od realiów. Natomiast co do wartości każdej części, jaka powinna podlegać wymianie lub naprawie oraz co do wartości robocizny biegły posłużył się odpowiednim programem komputerowym, którego przydatności do sporządzenia opinii żadna ze stron nie kwestionowała. Dodatkowo wyliczenia sporządzone komputerowo biegły poparł krótkim, ale jasnym, logicznym uzasadnieniem. Biegły też z niezwykłą precyzją odniósł się w opinii uzupełniającej do zarzutów zgłoszonych przez pozwanego. To utwierdziło Sąd w przekonaniu, że biegły wywiązał się starannie i należyście z nałożonego na niego zadania.

W niniejszej sprawie zastosowanie mają art.822 kc oraz art.23 i następne ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.392 z późn.zm.), z których wynika odpowiedzialność odszkodowawcza zakładu ubezpieczeń względem osoby trzeciej za wszelkie szkody wyrządzone przez ubezpieczającego lub ubezpieczonego. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego

oraz sądów powszechnych zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Przyjmuje się, że nieuzasadniona ekonomicznie jest taka naprawa, której koszty przewyższają wartość pojazdu przed szkodą. Z kolei potrzeba zastosowania części oryginalnych lub producenta odnosi się w szczególności do pojazdów będących jeszcze na gwarancji producenta, który wymaga od autoryzowanych warsztatów, by w ramach napraw gwarancyjnych korzystały wyłącznie z części zamiennych dostarczanych przez producenta pojazdów na potrzeby tych napraw (por. orzeczenia LEX nr 1716911 oraz LEX nr 1716943). W kwestii daty, od której poszkodowany może domagać się odsetek, wypowiedział się Sąd Najwyższy w sprawie IV CSK 512/12 LEX nr 1324319, iż jest to chwila ustalenia osoby odpowiedzialnej i zakresu tej odpowiedzialności, a w przypadku zakładu ubezpieczeń odpowiadającego z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, jest to chwila powstania jego odpowiedzialności.

W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, że z uwagi na wiek uszkodzonego pojazdu nie byłoby celowe użycie do naprawy części oryginalnych z logo producenta. Wystarczające byłyby części alternatywne najlepszej jakości. W takiej sytuacji koszt naprawy byłby niższy o ok. 900 zł od wartości pojazdu przed szkodą i w ocenie Sądu uprawnione było domaganie się przez powoda wypłaty pełnego odszkodowania.

Niestety, wskutek nieuwagi Sądu, wyrok został obarczony poważnym błędem. Sąd w momencie wyrokowania (po zmianie składu tuż przed końcem procedowania) nie dostrzegł okoliczności przyznanej już w pozwie o częściowej wypłacie odszkodowania i błędnie zasądził dla powoda całą kwotę objętą pozwem jako mieszczącą się w wartości szkody wyliczonej przez biegłego. Błąd tego rodzaju nie mógł być sprostowany w trybie art.350 kpc, a rzutuje on także na błędne orzeczenie o kosztach procesu w pkt.2 i 3 wyroku.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku na podstawie wyżej wskazanych przepisów i art.98 kpc.

SSR Hanna Woźniak